

да ся вѣнчаемъ сосъ тебе, но любимъ исти-
на-та, и не искамъ да ти ся обѣщаемъ че това
ще да буде нѣкогда. Ще ти самъ всегда твой
любезна и пріятелница, и треба да ся благо-
даримъ. Треба нужда ради да ся благодаримъ,
отвѣща звѣрь; знаешъ зацо самъ много гро-
вель, но тя любимъ горящо: чесо ради бла-
женствувамъ себе си, понеже ся обѣщавашъ да
останишь тука: но вречими ся какъ не ще мя оста-
вишь никогда. Добра ѡ се причерви лице-то, като
чу тѣя слова. Бѣ видѣла во огледало-то че ней-
ный отецъ бѣ немощень за нейно-то лишение, и
желаеше да го види енце веднождь. Можила
быхъ да тя увѣримъ рече на звѣря, чи не ще
да тя оставимъ никогда, но толко желаемъ
да видимъ отца моего, що-то ще умремъ отъ
печаль, ако бы да мы ся откажмъ отъ това
доволствіе. И звѣрь: Предпочитамъ да ум-
ремъ азъ истый нежели да тя оскорбимъ ма-
ло. Ще тя испратимъ въ твоего отеческаго
дома, и тамо ще останишь, азъ же окаян-
ный ще умремъ отъ туга си. И Добра: Не, не,
отвѣща плачуща любовь коя ти долженству-
вамъ не ми опрощава да ти причинимъ смер-